

MARE DE SUCRE

Clàudia Cedó

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

23-04-2022

Teatre Kursaal Manresa

+14

Sala Gran del Kursaal

Durada

2 h, sense entreacte

Direcció Clàudia Cedó **Escenografia** Laura Clos “Closca”
Il·luminació Luis Martí **Vestuari** Bernat Grau **So i música**
Lluís Robirola **Vídeo** Clàudia Barberà **Assessorament vocal i**
logopèdia Nora Baulida **Assessorament cos** Vanessa Segura
Acompanyament assistencial Carla Balaguer i Juli Palacios
Ajudanta de direcció Berta Camps **Ajudanta de vestuari**
Assen Planas **Amb** Andrea Álvarez, Ivan Benet, Marc
Buxaderas, Mercè Méndez, Judit Pardàs, Maria Rodríguez,
Teresa Urroz **Equips tècnics i de gestió de la companyia**
Producció executiva Marta Iglesias, Anna del Barrio
Distribució Roser Soler **Producció** Teatre Nacional de
Catalunya, Escenaris Especials **Agraïments** Fundació Ramon
Noguera, Carme Mariscot **Amb el suport de** Diputació de
Girona, Fundació Josep Botet, Fundació Support (Girona)
Equips tècnics i de gestió del TNC

Ser de Sucre

Ser mare és una decisió difícil. Totes les dones que conec que són mares han tingut moments de dubte. Estones en les que penses «Ho faré bé?», «Me'n sortiré?», «I si jo no en sé, de ser mare?». Quan això passa, l'entorn s'encarrega de dir-te: «És clar, que ho faràs bé!». La teva mare, la teva parella, la teva xarxa, la teva comunitat creu en tu. Llavors tires endavant i descobreixes que en realitat la bona mare no existeix. Que al final cadascuna és la mare que és, i ja està. Però què passa quan la societat on vius considera que no series bona mare? Què passa quan es dona per suposat que no ho faràs bé? Que tu no tens la capacitat de cuidar un nen. Les dones amb diversitat psíquica (una discapacitat intel·lectual) també tenen –o poden tenir– el desig de ser mares. I també dubten d'elles mateixes. L'única diferència és que la resposta del seu entorn no és en absolut un «I tant que ho faràs bé».

La maternitat en dones amb diversitat funcional és encara un tabú a la nostra societat. No en parlem, no obrim el debat amb elles. Donem per suposat que no ho farien bé. Moltes fundacions per a persones

amb DF s'estalvien problemes no plantejant-los obertament la possibilitat de tenir fills. Es considera que una persona interdependent, una persona que necessita ajuda per a certs aspectes del dia a dia, que viu en un centre, no està capacitada per cuidar d'una criatura. Els protocols actuals de moltes fundacions per a persones amb DF apliquen implants subcutanis anticonceptius gairebé sense explicar què són, sense posar el tema damunt la taula; així no hi ha risc, no hi ha possibilitat d'embaràs. És un tema molt delicat, fins a aquest any l'esterilització forçosa de les dones amb discapacitat era una pràctica legal al nostre país. El fet és que potser hi ha dones amb discapacitat intel·lectual que no poden assumir una maternitat. Però n'hi ha que sí que podrien. Potser seria bo que l'etiqueta de «bon pare/mare» no anés vinculada a un diagnòstic de discapacitat. Perquè què legitima una part de la societat a decidir sobre les capacitats de l'altra part? Què dona dret a assimilar la jurisdicció dels cossos d'aquestes dones? O és que l'argument de la «incapacitació» per tenir cura d'un nadó n'està encobrint un altre de més subterrani? Un de més obscur

i amb una ombra més allargassada? És que no volem que neixin més nens amb Diversitat Funcional? D'altra banda, existeix l'Interès Superior del Menor, que vetlla pels drets dels menors d'edat i per tant es blindava a possibles situacions de desemparament o maltractament. Per tant, estem davant d'una situació complexa que no té una resposta ràpida. Un dilema moral que encara no tenim resolt. És per això que vaig tenir ganes d'escriure *Mare de sucre*, de la mà de l'Andrea i en Marc; perquè quan no tens respostes... fas teatre.

Fa 15 anys que faig teatre a Escenaris Especials amb persones amb diversitat funcional, una malaltia mental, una discapacitat, autisme o paràlisi cerebral... I m'adono que el tema de la maternitat és un lloc comú. Un tema que surt molt en les improvisacions, en les escenes, en els arguments de les obres. Moltes alumnes trien fer d'embarassades, o apareix una família, un part, una relació mare-filla. N'hem parlat amb companyes i alumnes amb diversitat funcional, i moltes tenen aquest desig. El desig de la maternitat. No sé d'on surten les ganes de ser mare. Potser és un instint, una necessitat biològica.

Potser és quelcom a què ens aboca la societat. Vingui d'on vingui, a vegades es converteix en un desig per a moltes dones, també en dones amb DF. Què en fem, llavors, d'aquest sentiment? Evitar embarassos no elimina el desig.

Actualment hi ha casos de lluites de dones amb una discapacitat que han volgut ser mares. Algunes ho han aconseguit, altres no. Adriana Macías, Nicole Reid, María Gabriela Andrade, Estrella Gil... per exemple, són dones amb diversitat funcional que han pogut ser mares. Per escriure *Mare de sucre* he parlat amb moltes d'aquestes dones i m'han explicat les seves històries. El debat continua obert, i quan la diversitat és psíquica, el dilema moral és encara major. Potser hi ha dones amb discapacitat que no poden assumir una maternitat. Però n'hi ha que sí que poden. I, d'altra banda, el que està clar és que hi ha dones i homes que no haurien d'haver estat pares mai i no tenen cap diagnòstic.

Fa poc, vaig parlar amb la mare d'un noi amb discapacitat: una dona islandesa que ha lliurat una batalla per tal que el seu fill pugui dur una vida autònoma. Em va

dir «Vull donar-li al meu fill la dignitat del risc». Crec que és clau entendre que les persones amb diversitat funcional tenen el dret d'equivocar-se, com tothom. El dret a arriscar-se. Quan jo era petita, m'enduïa la meva germana petita a jugar amb les meves amigues i els deïa: «La Maria és de sucre». Ho deïa perquè no li fessin mal, perquè vigilessin i no li tiressin la pilota massa fort. Ser de sucre fa que estiguis protegit. No et deixa prendre mal, no et deixa arriscar-te. Quan ets de sucre no perds mai, però tampoc jugues. Quan ets de sucre és com si no hi fossis.

Clàudia Cedó

Directora

La història d'una noia amb discapacitat intel·lectual que vol ser mare i ha de confrontar-se amb la incomprensió de la seva comunitat.

La Cloe té vint-i-set anys, discapacitat intel·lectual i un desig dins les entranyes des de petita. La incomprensió de la seva família, la fundació on viu i la seva comunitat la duran a una lluita pels seus drets sense precedents, a una rebel·lió maldestra contra una situació injusta que li ha arrabassat el poder de decisió del seu propi cos. La Cloe s'enfrontarà a la llei dels homes per aconseguir el seu anhel, íntim i natural: quedar-se embarassada i tenir un fill. Però el viatge la farà dubtar d'ella mateixa. Seria ella una bona mare? Quina és la capacitat que ens converteix en bones mares i bons pares? Totes les persones que tenen fills la tenen? Totes les persones amb discapacitat estan incapacitades per afrontar la maternitat?

Mare de sucre reflexiona sobre el tracte que estem donant com a societat a les persones amb diversitat funcional. L'assimilació de la jurisdicció dels seus cossos, la sobreprotecció com a excusa per a l'arrabassament de la seva llibertat de decisió.

